

man burde have holdt udenfor, nærværende Sags Forhandling.

Det er blevet anført, at Finantsudvalget i denne Sag havde været eenstemmigt, og at det derfor havde en Slags Grund til at vente, at vi gav det et Tillidsvotum ved at gaae ind paa dets Forslag, men nu er det jo netop blevet oplyst, at det i sin Tid er blevet stillet af de fleste af Udvalgets Medlemmer eller maaskee af alle Medlemmerne, men at nogle af Finantsudvalgets Medlemmer, ved at tilraade dette Forslag, ere gaaede ud fra en feilagtig Forudsætning, og det er formodentlig det, som begrunder, at adskillige af Finantsudvalgets Medlemmer idag have trukket sig tilbage fra at være Forslagsstillere — altsaa alle de Argumenter, der ere hentede fra, at Finantsudvalget var eenstemmigt om dette Forslag, ere bortfaldne idag, de gjælde nu ikke mere (En Stemme: det er kun Een). Den ærede Rigsdagsmand siger, at det kun er Een, men jeg troer dog, saavidt jeg veed, at der er to, og det er navnlig de Mænd af Finantsudvalget, som jeg for mit Bedkommende har været med at vælge ind deri, og som jeg har Tillid til; det kan altsaa ikke være afgjørende for mig, at den øvrige Deel af Finantsudvalget er for Sagen, naar netop de Mænd ere imod Sagen, som jeg troer i Særdeleshed at kunne slutte mig til med Hensyn til Betragtningen af baade finantsielle og politiske Sager. Som sagt, Finantsudvalgets Eenstemmighed er ikke længere tilstede, derpaa kan Intet bygges, som kunde bevæge os til at stemme for dette Forslag.

Hvad nu Sagen selv angaaer, da forekommer det mig, at der er begaaet noget meget Urigtigt ved at fremkomme med dette Forslag; det forekommer mig, at man har sat Folkethinget, ja Rigsdagen i det Hele taget og Regjeringen under en vis Tvang ved at fremsætte dette Forslag. Man er, uden iforveien at spørge Thingets Medlemmer, kommet frem med et Forslag, hvis offentlige Omdebatteren er høist ubehagelig, fordi det angaaer en enkelt Person, der ikke her er tilstede, og har derved generet mangan En i at tale i denne Sag med den Frihed, hvormed han

ellers vilde kunne have talt, naar ikke netop et saadant personligt Moment var indvævet deri.

Man er dernæst kommen med det som et Endringsforslag til en Tillægsbevilling, der angaaer allerede udgivne Summer; men det er min Overbevisning, at man derved har sat Regjeringen i en falsk Stilling til dette Forslag. Dersom det bliver vedtaget af Rigsdagen, troer jeg ikke, at Regjeringen kan lade en saadan Lov falde, fordi denne Sum er blevet indvoteret deri, og dog have vi hørt, at Regjeringen aldeles bestemt har udtalt sig mod Forslaget som Noget, der stred imod de bestaaende Love og imod de bestaaende Forhold, imod selve Rigsdagens Indretning, navnlig forsaavidt Landsthinget udnævner den ene Halvdeel af Rigsrettens Medlemmer. Det er altsaa en vis Tvang, man derved er kommen til at udøve, baade paa Rigsdagen og Regjeringen, og dette finder jeg er urigtigt. Jeg troer ogsaa, at de have Ret; der sige, at denne Sag burde have været gjort til Gjenstand for et særegt Lovforslag.

Efterat Sagen nu saa vidløftigt er omtalt, skal jeg indskrænke mig til endnu een Bemærkning, nemlig, at der i det forrige Møde fremkom en Kritik over Sagsførelsen for Rigsretten. Dette forekommer mig at være uheldigt; thi det er jo ikke vist, at Thinget er saaledes instrueret herom, at det kan afgive nogen Kjendelse desangaaende. Desuden er den paagjældende Mand ikke her tilstede; her er Ingen tilstede, der har den Pligt at tale for ham, og det er yderst vanskeligt at imødegaae en saadan Kritik, fordi det i ethvert Tilfælde vilde føre alt for langt bort fra den foreliggende Sag. Man har altsaa, ved at komme med en saadan Kritik, indladt sig paa et Gebeer, der er meget misligt; den vedkommende Mand kan saares maaskee aldeles uden Grund. Dersom jeg var istand til med Sikkerhed at sælde den Dom, at Sagen var ført forsvarligt, og at vedkommende Advocat fortjente en Anerkjendelse derfor, skulde jeg ikke have taget i Betænkning at gjøre en Demonstration imod den Kritik, som her er fremkommen, idet jeg da skulde have foreslaaet et Vorum af Thinget,